

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **J. Z.**, zastoupené JUDr. Janou Borskou, advokátkou, se sídlem Roháčova 2614, Tábor, o podání ze dne 23. 3. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 9. 2012, č. j. 10 A 85/2012 - 7,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně podala u Krajského soudu v Českých Budějovicích „*(n)ávrh na obnovu řízení u Krajského soudu v Českých Budějovicích*“ s tím, že jako žalovaného označila „*(p)ozemkový úřad*“ a „*Ministerstvo zemědělství*“. Kromě obnovy řízení se domáhala také „*navrácení majetku patřícího panu F. K. ...*“, a dále toho, aby „*v tomto případě byla řešena i nová důkazní svědectví a zaznělo, že vůči F. K. byl účelově zneužit Benešův dekret, a paní J. Z. náleží 2/6 celku majetku ...*“. K žalobě mimo jiné přiložila rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 4. 2011, č. j. 10 A 15/2011 - 42, kterým bylo ve věci žalobkyně vyhověno žalobě na ochranu proti nečinnosti Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Písek. Doložila také rozhodnutí posledně uvedeného správního orgánu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 91057/2011 MZE 130718, o nepovolení obnovy řízení, a rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu, ze dne 13. 6. 2011, čj. 101154/2011-MZE-13302, o zamítnutí odvolání žalobkyně proti označenému rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Písek.

[2] Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl usnesením ze dne 1. 9. 2011, č. j. 10 A 70/2011 - 12, o postoupení věci Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že se žalobkyně domáhala přezkoumání postupu Ministerstva zemědělství [Ústředního pozemkového úřadu - pozn. Nejvyššího správního soudu], se sídlem Těšnov 17, Praha, proto je k řízení příslušný Městský soud v Praze jako krajský soud, v jehož obvodu se nachází sídlo tohoto orgánu. Po právní moci tohoto usnesení byla věc příslušnému soudu postoupena.

[3] Městský soud v Praze usnesením ze dne 5. 10. 2011, č. j. 10 A 300/2011 - 18, vyzval žalobkyni k odstranění nedostatků žaloby, zejména k označení napadeného rozhodnutí a k uvedení žalobního petitu. Podáním ze dne 17. 10. 2011 žalobkyně upřesnila, že se žalobou domáhá zrušení trestního nálezu Okresního národního výboru v Milevsku ze dne 9. 12. 1948, č. j. VK 228/46 a žádá o výrok, že „*v tomto případě byla zneužita státní moc a porušen právní řád za účelem politické diskriminace a zabavení majetku, který byl ukraden Ministerstvem zemědělství v roce 1951*“, a dále požadovala, aby jí byl „*navrácen majetek 2/6 celku*“. Městský soud přípisem ze dne 20. 10. 2011, č. j. 10 A 300/2011 - 23, žalobkyni vyzval k doložení napadeného rozhodnutí. V podání ze dne 30. 10. 2011 žalobkyně označila za rozhodnutí, které má být v tomto řízení přezkoumáno, jednak opět trestní nález Okresního národního výboru v Milevsku a jednak „*Krajský národní výbor v Českých Budějovicích Zn. j. 6293/1949*“. Dále mimo jiné uvedla, že se v tomto jednání pokouší o zrušení trestního nálezu, a že se cítí „*i v současné době tímto nálezem omezena na svých právech na dobré jméno a část majetku /2/6 celku/*“. Městskému soudu přitom zaslala kopii uvedeného trestního nálezu a dále výměr Krajského národního výboru v Českých Budějovicích ze dne 15. 9. 1949, zn. j. 6293/1949-V.

[4] Městský soud v Praze přípisem ze dne 2. 11. 2011, č. j. 10 A 300/2011 - 26, vyjádřil svůj nesouhlas s postoupením věci a předložil ji Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o místní příslušnosti podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze zjištění, že se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí Okresního národního výboru v Milevsku ze dne 9. 12. 1948, č. j. VK 228/46, a rozhodnutí Krajského národního výboru v Českých Budějovicích ze dne 15. 9. 1949, č. j. 6293/1949-V. Jelikož tedy podle názoru městského soudu v dané věci rozhodoval v posledním stupni Krajský národní výbor v Českých Budějovicích, jehož působnost dle § 20 odst. 2 zákona č. 425/1990 Sb., o okresních úřadech, úpravě jejich působnosti a o některých dalších opatřeních s tím souvisejících, v tehdy účinném znění, přešla na Okresní úřad v Českých Budějovicích a následně dle čl. CXIX odst. 2 zákona č. 320/2002 Sb., o změně a zrušení některých zákonů v souvislosti s ukončením činnosti okresních úřadů, v tehdy účinném znění, na Magistrát města České Budějovice, je v tomto řízení podle ustanovení § 69 s. ř. s. žalovaným správním orgánem Magistrát města České Budějovice. K projednání a rozhodnutí věci je proto podle městského soudu místně příslušný Krajský soud v Českých Budějovicích.

[5] Následně žalobkyně podáním ze dne 3. 11. 2011 doplnila žalobu „*o další důkazní materiál*“, přičemž v záhlaví označila jako žalovaný orgán Ministerstvo zemědělství. V podání ze dne 24. 11. 2011 pak mimo jiné uvedla, že žádala jednak „*o obnovení řízení, neboť ... nová svědectví nebyla nikdy projednána*“ a jednak „*o zrušení Trestního nálezu, neboť to byl*

pokračování

zcela účelový a diskriminační akt vůči slušnému člověku“, a proto požaduje, aby „na něj bylo hleděno jako na člověka, který se neprovinil vůči československému státu.“ Závěrem pak vyslovila, že žádá „o zrušení Trestního nálezu ONV v Milevsku Čj. Vlk228/46 a vrácení zemědělského majetku který náležel panu F. K. ...“ s tím, že „(m)inisterstvo zemědělství nemůže majetek nevydat, neboť nelze vycházet z účelových nálezů vydaných po roce 1948!!!!“. Konečně v podání ze dne 30. 11. 2011 žalobkyně uvedla, že zasílá další materiál „pro zrušení Trestního nálezu.“

[6] Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 23. 12. 2011, č. j. Nad 32/2011 - 42, tak, že místně příslušným pro vedení řízení je Krajský soud v Českých Budějovicích. V odůvodnění tohoto usnesení Nejvyšší správní soud uvedl, že v žalobě ze dne 24. 8. 2011 nebyly uvedeny všechny zákonné náležitosti předepsané s. ř. s., tudíž Krajský soud v Českých Budějovicích měl žalobkyni vyzvat k odstranění vad tohoto podání. Teprve poté, co bude postaveno najisto, jaký typ řízení požaduje žalobkyně vést a vůči komu, by bylo na místě řešit místní příslušnost.

[7] Podáním ze dne 23. 3. 2012 se žalobkyně výslovně domáhala „žaloby na nečinnost Ministerstva zemědělství – Pozemkový úřad v Písku“, který odůvodnila tak, že podala návrh na obnovu řízení ve věci navrácení majetku po F. K. s odůvodněním, že nebyla řešena jí navrhovaná svědectví a že podala návrh na obnovu řízení u Krajského soudu v Českých Budějovicích proti Ministerstvu zemědělství – Pozemkový úřad v Písku. V obnově řízení se žalobkyně domáhala navrácení majetku po svém dědečkovi panu F. K., vůči němuž byl dle žalobkyně „zneužit tzv. Benešův dekret“ a dle žalobkyně je na něj nutné hledět jako na nevinného. K tomuto podání přiložila Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 A 15/2011 - 42 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 12. 5. 2011, č. j. 91057/2011-MZE-130718 a č. j. 101154/2011-MZE-13302. Žalobkyně dále uvedla, že „napadá všechna rozhodnutí, neboť v žádném rozhodnutí neproběhla žalobkyní navrhovaná důkazní svědectví“. Žalobkyně požadovala výrok soudu následujícího znění: „Ministerstvo zemědělství je povinno vrátit majetek patřící F. K. žalobkyni.“

[8] Usnesením ze dne 10. 9. 2012, č. j. 10 A 70/2011 - 128, Krajský soud v Českých Budějovicích vyloučil žalobu na ochranu proti nečinnosti Ministerstva zemědělství – Ústředního pozemkového úřadu Těšnov k samostatnému projednání. Usnesením z téhož dne č. j. 10 A 70/2011 - 129, Krajský soud v Českých Budějovicích dále vyzval žalobkyni, aby odstranila vady podání ze dne 23. 3. 2012 a uvedla je do souladu s platnou právní úpravou. V odůvodnění krajský soud žalobkyni ozřejmil, že žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu obsahuje podle ustanovení § 80 s. ř. s. kromě obecných náležitostí označení věci, vyličení rozhodujících skutečností, označení důkazů a návrh výroku rozsudku. Krajský soud dále žalobkyni vysvětlil, že může správnímu orgánu pouze uložit povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, čemuž musí odpovídat i petit žaloby.

[9] Žalobkyně na výzvu soudu reagovala podáním ze dne 17. 9. 2012, v němž uvedla, že se domáhá zrušení trestního nálezu ONV v Milevsku ze dne 9. 12. 1948, č. j. VK 228/46 a zrušení Výměru Krajského národního výboru v Českých Budějovicích zn.j. 6293/194. Tyto dokumenty byly dle žalobkyně poplatné době po nástupu komunistického režimu a vyličení skutečností je obsaženo v knize Vyhnanci – Akce Kulak. Žalobkyně navrhovala

výrok soudu, podle něhož „*se určuje, že v případě pana F. K., S. 8, byla v minulosti uvedenými listinami zneužita státní moc a porušen právní řád za účelem politické diskriminace a tyto listiny pozbývají platnosti. Určuje se, aby soud uložil správnímu orgánu vydat majetek zabavený Ministerstvem zemědělství v roce 1951 panu F. K., S. 8.*“

[10] Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením č. j. 10 A 85/2012 - 7 ze dne 25. 9. 2012, odmítl podání žalobkyně ze dne 23. 3. 2012, neboť toto podání dle závěru krajského soudu nesplňuje obsahová minima stanovená s. ř. s. pro podání, protože není zřejmé, čeho se žalobkyně domáhá, ať už se jedná o zásah do práv v důsledku nezákonného rozhodnutí nebo nečinností správního orgánu. Podání ze dne 23. 3. 2012 je však dle krajského soudu nesrozumitelné, neboť žalobkyně namítá nesprávný postup v rámci řízení o návrhu na obnovu řízení, přičemž ale dále požaduje určení, že Ministerstvo zemědělství je povinno vrátit žalobkyni majetek patřící F. K. Pokud by krajský soud připustil projednání takové žaloby, zatížil by řízení vadou, jež by mohla být označena za příčinu nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí soudu o věci samé. Krajský soud žalobkyni poučil o náležitostech žaloby na ochranu proti nečinnosti – podání ze dne 17. 9. 2012 krajský soud nevyhodnotil tak, že by žalobkyně dostatečně reagovala na předchozí výzvu soudu.

II. Kasační stížnost

[11] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 9. 2012, č. j. 10 A 85/2012 - 7, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 12. 10. 2012, v níž uvedla, že požádala o určení advokáta Českou advokátní komoru. Stěžovatelka konstatovala, že podala žalobu ke krajskému soudu a že i přes laické úsilí nebyla žaloba soudem přijata, ačkoli 3x stěžovatelka navštívila asistentku soudce a přestože vycházela z předchozího usnesení Nejvyššího správního soudu.

[12] Stěžovatelka prostřednictvím určené advokátky svou kasační stížnost doplnila podáním ze dne 17. 12. 2012 a tvrdila, že podala žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, který nerozhodl o obnově řízení. Žaloba byla samostatně projednána krajským soudem a rozhodnutí o obnově bylo zamítnuto jak správním orgánem prvního stupně, tak i orgánem druhého stupně. Postup krajského soudu považovala stěžovatelka za zmatečný, neboť rozhodl o vyloučení části věci z původního řízení vedeného pod sp. zn. 10 A 70/2011, v němž také rozhodl o odmítnutí žaloby (rovněž zde stěžovatelka podala kasační stížnost, věc je vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 125/2012). V jedné a téže věci je proto dle stěžovatelky vedeno několik řízení, přičemž z odůvodnění jednotlivých usnesení není stěžovatelce zřejmé, které části žaloby se příslušné usnesení týká. Stěžovatelka dospívá k závěru, že zde může nastat překážka litispendence. Stěžovatelka popsala průběh řízení a odkázala na odůvodnění usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. Nad 32/2011 - 42. Jelikož krajský soud v původním řízení zamítl žádost stěžovatelky o ustanovení zástupce, reagovala stěžovatelka na výzvy soudu k odstranění vad kasační stížnosti osobně. Stěžovatelka opakovaně doložila, že obsahem jejího podání je nesouhlas s rozhodnutím příslušného správního orgánu o nevydání majetku po jejím dědečkovi F. K., kde majetek nebyl vydán z důvodu jeho pravomocného rozhodnutí o spolupráci v době nacismu, přičemž vždy žádala o spojení obou věcí, protože správní orgán podmínil vydání majetku předložením zrušení

pokračování

rozhodnutí o potrestání F. K. Stěžovatelka popsala postup krajského soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 70/2011, v němž byla vyzvána k tomu, zda požaduje zrušení rozhodnutí o potrestání F. K. anebo o nevydání majetku zabaveného v důsledku potrestání. Stěžovatelka však vždy požadovala spojení těchto věcí, přičemž krajský soud stěžovatelku v tomto směru nedostatečně poučil a nerozhodl jasně, zda lze požadavku stěžovatelky vyhovět či nikoli. Stěžovatelka byla v důsledku nesprávného postupu krajského soudu přesvědčena, že koná zcela v souladu s požadavky soudu a že obsahem jejího podání je nesouhlas s rozhodnutím příslušného správního orgánu o nevydání majetku po jejím dědečkovi F. K., kde majetek nebyl vydán z důvodu jeho pravomocného rozhodnutí o spolupráci v době nacismu. Původní správní žaloba směřovala dle stěžovatelky proti rozhodnutí ministerstva zemědělství o nepovolení obnovy řízení o vydání majetku, přičemž Nejvyšší správní soud následně změnil místní příslušnost, protože se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí vůči jejímu dědečkovi v souvislosti s vydáním majetku. Stěžovatelka poté předložila soudu nové skutečnosti, kterými se ale nikdo nezabýval. Postupem krajského soudu bylo stěžovatelce znemožněno právo na zastoupení advokátem. Krajský soud podle stěžovatelky nedostatečně posoudil, že tu došlo ke křivdě. Stěžovatelka se cítí poškozena tím, že rehabilitace byla umožněna osobám odsouzeným v trestním řízení, nikoli osobám odsouzeným ve správním řízení. Z judikatury Ústavního soudu naopak stěžovatelce vyplývá, že správní orgány a soudy jsou oprávněny v restitučních řízeních posuzovat dopad předchozích správních rozhodnutí z hlediska restitučních titulů. Pokud v České republice neexistuje žádný orgán, který by se zabýval na základě nových skutečností zrušením pravomocného správního aktu tvořící překážku vrácení majetku rodině, cítí se stěžovatelka poškozena na svých právech.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. Stěžovatelka ve svém podání nepodřadila důvod kasační stížnosti pod příslušné ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Pokud ovšem stěžovatelka kasační stížností napadá usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro ni přichází v úvahu pouze kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení zdejšího soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz).

[14] Nejvyšší správní soud je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatelky důvodná, zda rozhodnutí týkající se dědečka stěžovatelky pana F. K. jsou spravedlivá či nikoli a zda stěžovatelce svědčí určitý restituční titul nebo ne. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

[15] Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; k tomuto závěru vedly Nejvyšší správní soud následující úvahy:

[16] Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je naplněn v případě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

[17] Pro posouzení věci Nejvyšší správní soud považuje za zásadní postavit na jisto, zdali v řízení o podání stěžovatelky ze dne 23. 3. 2012 byly splněny procesní podmínky stanovené s. ř. s. nebo ne.

[18] Podle ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s. platí, že „z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Ten, kdo činí podání, (dále jen "podatel") v podání uvede o své osobě osobní údaje jen v nezbytném rozsahu; vždy uvede jméno, příjmení a adresu, na kterou mu lze doručovat. Jiné osobní údaje uvede jen tehdy, je-li toho třeba s ohledem na povahu věci, která má být soudem projednána. K podání musí být připojeny listiny, kterých se podatel dovolává. Podání, které je třeba doručit ostatním účastníkům a osobám na řízení zúčastněným, musí být předloženo v potřebném počtu stejnopisů.“

[19] V případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu se dále použije ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s., podle něhož „žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.“

[20] V případě žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se dále použije ustanovení § 80 odst. 3 s. ř. s., podle něhož „žaloba kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat a) označení věci, v níž se žalobce ochrany proti nečinnosti domáhá, b) vylicení rozhodujících skutečností, c) označení důkazů, jichž se žalobce dovolává, d) návrh výroku rozsudku.“ Podle ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s. platí, že „je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.“

[21] Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že podání ze dne 23. 3. 2012 výše popsané obecné a speciální obsahové náležitosti podání stanovené s. ř. s. neobsahuje, neboť ačkoli stěžovatelka v úvodu tohoto podání uvádí, že podává žalobu na nečinnost Ministerstva zemědělství – Pozemkový úřad v Písku (což by odůvodňovalo závěr, že se jedná o žalobu na ochranu proti nečinnosti podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.), v petitu

pokračování

požaduje, aby byla Ministerstvu zemědělství uložena povinnost vrátit majetek patřící F. K. stěžovateli. Takovýto petit však naprosto neodpovídá tomu, jak může správní soud rozhodující o žalobě na ochranu proti nečinnosti podle ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout, ani jakémukoli jinému petitu podle s. ř. s. Návrh výroku rozhodnutí soudu – odhlédne-li Nejvyšší správní soud od jeho neurčitosti ve vztahu ke konkrétním nemovitostem, jejichž navrácení se stěžovatelka domáhá - spíše odpovídá žalobě na plnění podle ustanovení § 80 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

[22] Stěžovatelka nadto k tomuto podání přiložila rozhodnutí Ministerstva zemědělství, přičemž dále uvedla, že tato rozhodnutí napadá s odůvodněním, že v žádném jednání neproběhla navrhovaná důkazní svědectví. V takovém případě by se však mělo jednat o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s.

[23] Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku soudu č. j. 7 Aps 2/2009 - 197 ze dne 9. 7. 2009 *„pro určení žalobního typu není rozhodné, jak žalobce žalobu označil, ale je třeba ji posuzovat podle jejího obsahu, přičemž pro soud je závazný její petit. Pokud by byl mezi obsahem žaloby a navrženým petitem rozpor, popř. byl rozporný samotný petit, bylo by třeba takovou vadu nejprve odstranit (srov. § 37 s. ř. s. a § 43 o. s. ř.). V daném případě žaloba svým obsahem nekorespondovala se zněním petitu, ale i samotný petit byl rozporný.“*

[24] V posuzovaném případě se právě o výše popsanou rozpornost mezi obsahem a petitem žaloby jednalo, tudíž krajský soud postupoval správně, pokud stěžovatelku vyzval k odstranění vad žaloby ze dne 23. 3. 2012 usnesením ze dne 10. 9. 2012, č. j. 10 A 70/2011 - 129, přičemž stěžovatelku v odůvodnění tohoto usnesení poučil o tom, jaké náležitosti má mít žaloba na ochranu proti nečinnosti. Poučovací povinnost správního soudu ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1 a § 37 odst. 5 s. ř. s. se týká procesních práv účastníka řízení, správní soudy v rámci své poučovací povinnosti však nemají účastníkům sdělovat, zdali jejich podání mají meritorně šanci na úspěch či nikoli, jak dovozuje stěžovatelka, neboť tím by poučovací povinnost nahradila samotnou rozhodovací činnost správního soudu.

[25] Stěžovatelka na tuto výzvu reagovala podáním ze dne 17. 9. 2012, kterým se domáhala zrušení trestního nálezu ONV v Milevsku ze dne 9. 12. 1948, č. j. VK 228/46 a zrušení Výměru Krajského národního výboru v Českých Budějovicích zn. j. 6293/194. Jako návrh výroku rozhodnutí stěžovatelka výslovně uvedla, že se domáhá určení, že v případě pana F. K., S. 8, byla v minulosti uvedenými listinami zneužita státní moc a porušen právní řád za účelem politické diskriminace a že tyto listiny pozbývají platnosti. Dále se stěžovatelka domáhala určení, aby soud uložil správnímu orgánu vydat majetek zabavený Ministerstvem zemědělství v roce 1951 panu F. K., S. 8. Rovněž takto formulovaný petit nepředstavuje návrh, o němž by mohly správní soudy rozhodující podle s. ř. s. rozhodovat. Naopak se spíše jedná o určovací petit ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. kombinovaný s výše uvedenou žalobou na plnění, případně velmi vzdáleně s žalobou na zrušení správního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s.

[26] Stěžovatelka se nemůže s úspěchem dovolávat usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. Nad 32/2011 - 42, neboť již v odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo konstatováno, že *„Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal, že by v žalobě ze dne*

24. 8. 2011 byly uvedeny všechny zákonem požadované náležitosti. Z jejího obsahu totiž nebylo zcela jasné, čeho se týkala, proti komu směřovala a co žalobkyně navrhovala. Ze znění žaloby tedy nebylo zřejmé ani to, zda se žalobkyně vůbec domáhala zrušení správního rozhodnutí. Krajský soud v Českých Budějovicích měl proto v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. nejprve vyzvat žalobkyni k odstranění vad podání a ujasnit si, čeho se žalobkyně tímto zjevně nejasným podáním domáhá. Místní příslušnost soudu k projednání a rozhodnutí věci ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. lze určit teprve v návaznosti na konkrétní předmět soudního řízení. Krajský soud v Českých Budějovicích proto pochybil, pokud postoupil věc Městskému soudu v Praze, aniž by si postavil na jisto, co je vlastně předmětem řízení a čeho se žalobkyně domáhala. Za této situace se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako nejvhodnější postup Městského soudu v Praze, který sám vyzval žalobkyni k odstranění vad podání. Následná vyjádření žalobkyně však zcela neodstranila vady původní žaloby. Zdá se z nich ovšem vyplývat, že žalobkyně nebrojí proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu, č. j. 101154/2011-MZE-13302 ze dne 13. 6. 2011, jak dovodil Krajský soud v Českých Budějovicích. Aniž by Nejvyšší správní soud mohl v této procesní fázi předurčit, který soud bude místně příslušný k meritornímu rozhodnutí v této věci, vrátil spis Krajskému soudu v Českých Budějovicích k postupu, který byl tento soud povinen učinit již po obdržení žaloby. Krajský soud v Českých Budějovicích především posoudí, zda je na základě obsahu spisu jednoznačně zřejmé, co je předmětem tohoto řízení a zda jsou splněny všechny zákonem stanovené náležitosti daného druhu žaloby, příp. zda se vůbec jedná o žalobu projednatelnou v rámci správního soudnictví. Pokud žaloba nesplňuje všechny zákonné náležitosti a zejména z ní není zřejmé vydání jakého výroku a vůči komu se domáhá, krajský soud vyzve žalobkyni k odstranění vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. a současně ji poučí o následcích nevyhovění této výzvě. Teprve poté se bude moci vyjádřit k tomu, zda je namístě postoupit věc jinému soudu.“

[27] Již tímto rozhodnutím Nejvyššího správního soudu tedy byla stěžovatelka upozorněna na skutečnost, že její aktivita trpí značnými procesními vadami neumožňujícími řádné projednání věci a že je nutné upřesnit druh řízení, které stěžovatelka vede a vůči komu. Krajský soud v Českých Budějovicích postupoval zcela v souladu s tímto usnesením Nejvyššího správního soudu a snažil se předmět řízení specifikovaném v podání ze dne 23. 3. 2012 postavit najisto, neboť i toto podání stěžovatelky trpělo neurčitostí stejně jako její předcházející podání v řízení vedeném před Krajským soudem v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 A 70/2011.

[28] Nejvyššímu správnímu soudu je zjevné (jak ostatně vyplývá i z obsahu kasační stížnosti), že cílem snahy stěžovatelky v průběhu celého předmětného řízení a řízení vedeného před krajským soudem pod sp. zn. 10 A 70/2011, z něhož bylo podání ze dne 23. 3. 2012 vyloučeno, je domoci se majetku, jenž byl údajně nespravedlivě zabaven dědečkovi stěžovatelky panu F. K. ve 40. a 50. letech minulého století na základě tehdejších řízení. K navrácení takového majetku však slouží speciální řízení, např. podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, nebo podle zákona č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., u úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

[29] Z vyjádření Ministerstva zemědělství ze dne 16. 5. 2012 k řízení vedenému před krajským soudem pod sp. zn. 10 A 70/2011 vyplývá, že stěžovatelka, resp. její

pokračování

předchůdkyně, tato řízení v minulosti neúspěšně vedla. Jednotlivá rozhodnutí vydaná správními orgány v těchto řízeních byla za splnění příslušných podmínek přezkoumatelná podle tehdejších procesních předpisů. Řízení podle s. ř. s. vedená před správními soudy nemají sloužit k tomu, aby se jejich prostřednictvím žalobci domáhali jakékoli nápravy domnělých nespravedlností vůči neurčité skupině povinných subjektů, ale k ochraně konkrétních veřejných subjektivních práv konkrétní osoby před protiprávní činností konkrétního správního orgánu v příslušném typu soudního řízení. Spojování jednotlivých typů řízení podle s. ř. s. nebo dokonce podle o. s. ř., případně vytváření zcela nových řízení, jež nahrazuje řízení před správními orgány, není přípustné.

[30] Ačkoli stěžovatelka v kasační stížnosti obsáhle uvádí a podrobně popisuje, že se v průběhu řízení před krajským soudem domáhala ochrany před nečinností správního orgánu, jenž nerozhodl o obnově řízení, a že nesouhlasila s rozhodnutím o nevydání majetku po jejím dědečkovi F. K., Nejvyššímu správnímu soudu z obsahu této kasační stížnosti nevyplývá, že by stěžovatelka tvrdila, že v případě jejího podání ze dne 23. 3. 2012 a následného podání ze dne 17. 9. 2012 byly splněny procesní podmínky stanovené s. ř. s. pro stěžovatelkou tvrzená soudní řízení. Ani na základě kasační stížnosti tedy není Nejvyššímu správnímu soudu jasné, vůči komu bylo řízení o podání ze dne 23. 3. 2012 vedeno a čeho se stěžovatelka konkrétně v souladu s možností danými s. ř. s. domáhala.

[31] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s argumentací stěžovatelky dovolávající se zmatečnosti řízení v podobě překážky litispendence. Byť fakticky probíhalo před Krajským soudem v Českých Budějovicích několik řízení, v případě řízení vedeného pod sp. zn. 10 A 85/2012 nebyl z důvodu nesprávného procesního postupu stěžovatelky jednoznačně určen předmět tohoto řízení, nelze tedy hovořit o tom, že zde o stejné právní věci (srov. *Drápal, L., Bureš, J. a kol.* Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1093 – 1105) byla vedena samostatná řízení. Teprve pokud by stěžovatelka respektovala výzvy krajského soudu a odstranila vady svých podání, bylo by možné určit, co bylo předmětem jednotlivých řízení, a případně i konstatovat překážku litispendence. Nesprávný procesní postup stěžovatelky, jenž se krajský soud snažil odstranit podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., a vršení různých podání stěžovatelkou nelze klást k tíži krajského soudu. Pokud by Nejvyšší správní soud přijal tuto argumentaci stěžovatelky, vedlo by to k absurdní situaci, kdy by žalobci, jež by vedli samostatná řízení s neurčeným předmětem a kteří by nerespektovali výzvy správních soudů, vždy mohli s úspěchem namítat, že jednotlivá řízení se částečně překrývají, což měl krajský soud i přes jejich vadný a neurčitý postup zjistit.

[32] Krajský soud v Českých Budějovicích neodmítl stěžovateli přístup k soudu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod, ani neposuzoval, jestli se správní orgány, jež stěžovatelka ani v kasační stížnosti bezrozporně neoznačila, dopustily protiprávního jednání, zda skutečně došlo ve vztahu k panu F. K. ke stěžovatelkou tvrzené a dokladované nespravedlnosti (jež měla být řešena v restitučním řízení, viz. výše); pouze se zabýval procesní otázkou věci, přičemž dospěl podle Nejvyššího správního soudu ke správnému závěru, že z důvodu nesprávného procesního postupu stěžovatelky i přes mnohá poučení učiněná správními soudy a přes osobní konzultace stěžovatelky u asistentky krajského soudu nelze v řízení o podání ze dne 23. 3. 2012 pokračovat, jak vyplývá ze záhlaví a odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu.

[33] Poukazuje-li stěžovatelka v neposlední řadě na to, že krajský soud nesprávně zamítl její žádost o zastoupení advokátem usnesením ze dne 20. 4. 2012, č. j. 10 A 70/2011 - 67 (jež je Nejvyššímu správnímu soudu známo, neboť předmětný spis byl k další kasační stížnosti předložen Nejvyššímu správnímu soudu pod sp. zn. 8 As 125/2012), je podle Nejvyššího správního soudu nutné poukázat na to, že proti tomuto pravomocnému usnesení si stěžovatelka mohla podat kasační stížnost, o které by rozhodoval Nejvyšší správní soud, přičemž v předmětném řízení by nepožadoval ani zastoupení advokátem, ani zaplacení soudního poplatku (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37). O možnosti podání opravného prostředku byla stěžovatelka krajským soudem správně poučena. Nehájila-li stěžovatelka svá procesní práva příslušným způsobem, zde podáním kasační stížnosti proti zamítnutí jejího návrhu na ustanovení zástupce z řad advokátů, nelze zpětně z tohoto důvodu dovozovat nezákonnost postupu krajského postupu. Výjimečné závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2012, č. j. 6 Ads 157/2011 - 56, se nemohou v posuzovaném případě uplatnit, neboť v případě stěžovatelky se nejedná o situaci zdravotně postižené osoby ve smyslu Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením (č. 10/2010 Sb. m. s.).

[34] Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[35] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[36] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.). O nákladech řízení bylo rozhodnuto pouze ve vztahu ke stěžovatelce, neboť nebylo postaveno najisto, kdo je žalovaným správním orgánem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2013

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu